

Supernova

Taylor Jenkins Reid

Supernova

Vertaald door
Harmien Robroch

Ambo | Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 472 0375 9

© 2013 Taylor Jenkins Reid

© 2014 Nederlandse vertaling Ambo | Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Harmien Robroch

Oorspronkelijke titel *Forever, Interrupted*

Oorspronkelijke uitgever Simon & Schuster, Inc.

Omslagontwerp Marlies Visser

Foto Auteur © Mila Shah

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor Linda Morris
(voor het lezen van de detectives
van een meisje van twaalf)

En voor Alex Reid
(een man op wie de hele wereld
verliefd zou moeten zijn)

Elke ochtend als ik wakker word, vergeet ik een fractie van een seconde dat jij er niet meer bent, en dan zoekt mijn hand naar jou. Ik vind alleen de koude kant van het bed. Mijn blik valt op de foto op het nachtkastje van ons in Parijs en ik ben dolgelukkig dat ik in die korte tijd van jou hield en jij van mij.

ADVERTENTIE CRAIGSLIST, CHICAGO, 2009

I

Juni

‘Weet je al of je mijn naam wilt aannemen?’ vraagt Ben. Hij zit aan de andere kant van de bank en masseert mijn voeten. Hij ziet er zo lekker uit. Hoe is het mogelijk dat ik iemand heb gevonden die zo’n lekker ding is?

‘Ik heb wel een idee,’ zeg ik plagerig. Maar het is meer dan een idee. Er glijdt een glimlach over mijn gezicht. ‘Ik denk dat ik het ga doen.’

‘Echt?’ vraagt hij opgewonden.

‘Zou je dat willen?’ vraag ik hem.

‘Meen je dat nou?’ zegt hij. ‘Ik bedoel, het hóéft niet, hoor. Als je het beledigend vindt, of... weet ik veel, als je het gevoel hebt dat je daarmee je eigen naam verloochent. Het is jouw naam, jij moet beslissen,’ zegt hij. ‘Maar als die naam toeval-
lig de mijne is...’ Hij bloost een beetje. ‘... dan is dat misschien wel heel cool.’

Hij lijkt te sexy om een echtgenoot te zijn. Als je aan echtgenoten denkt, dan denk je aan dikke, kale mannen die het vuilnis buiten zetten. Maar mijn echtgenoot is sexy. Hij is jong en lang en sterk. Hij is zo volmaakt. Moet je mij horen. Maar zo hoort het toch te zijn, of niet? Als pasgetrouwde vrouw hoor ik hem door een roze bril te zien. ‘Ik zat aan Elsie Porter Ross te denken,’ zeg ik.

Zijn handen blijven even roerloos op mijn voeten liggen. ‘Dat vind ik echt heel sexy,’ zegt hij.

Ik schiet in de lach. ‘Waarom?’

‘Ik weet het niet,’ zegt hij, en hij begint mijn voeten weer te masseren. ‘Waarschijnlijk een of ander raar oerinstinct. Ik vind het een leuk idee dat wij de familie Ross zijn. Wij zijn meneer en mevrouw Ross.’

‘Klinkt goed!’ zeg ik. ‘Meneer en mevrouw Ross. Sexy.’

‘Zei ik toch!’

‘Dan is het geregeld. Zodra de huwelijksakte er is, stuur ik hem op naar weet ik waar je hem naartoe moet sturen.’

‘Top,’ zegt hij, en hij laat me los. ‘Zo dan, Elsie Porter Ross. Mijn beurt.’

Ik pak zijn voeten. Het is een tijdje stil, terwijl ik in gedachten verzonken zijn tenen door zijn sokken heen masseer. Mijn gedachten dwalen af en na een tijdje kom ik tot het verrassende besef: ik heb honger.

‘Heb jij honger?’ vraag ik.

‘Nu?’

‘Ik heb zo’n zin in Fruity Pebbles, vraag me niet waarom.’

‘Hebben we geen cornflakes in huis?’ vraagt Ben.

‘Jawel. Maar... ik heb gewoon zin in Fruity Pebbles.’ We hebben alleen volwassencornflakes, dozen met bruine vormen met extra vezels.

‘Nou, moeten we ze halen? De cvs is nog wel open en daar hebben ze vast Fruity Pebbles. Ik wil ze anders wel voor je halen.’

‘Nee! Dat kan ik niet maken. Dat is veel te lui van me.’

‘Dat is ook lui van je, maar je bent mijn vrouw en ik hou van je en ik wil dat je krijgt wat je wilt.’ Hij komt overeind.

‘Nee echt, dat hoeft niet.’

‘Ik ga al.’ Ben loopt de kamer uit en komt even later terug met zijn fiets en zijn schoenen.

‘Wat lief van je!’ zeg ik. Ik lig nu languit op de bank op de plek waar hij net zat. Ben glimlacht naar me als hij de voordeur opendoet en zijn fiets erdoorheen duwt. Ik hoor hoe hij de standaard uitklapt en weet dat hij me nog even gedag komt zeggen.

‘Ik hou van je, Elsie Porter Ross,’ zegt hij, en hij leunt over de bank om me te zoenen. Hij heeft zijn fietshelm op en zijn handschoenen aan. Hij grijnst naar me. ‘Wat klinkt dat heerlijk.’

Ik glimlach breeduit. ‘Ik hou van je!’ zeg ik tegen hem. ‘Dank je wel.’

‘Graag gedaan. Ik hou van je! Ik ben zo terug.’ Hij trekt de deur achter zich dicht.

Ik leun naar achteren en pak een boek, maar ik kan me niet concentreren. Ik mis hem. Er gaan twintig minuten voorbij en ik verwacht hem elk moment thuis, maar de deur gaat niet open. Ik hoor niemand op de trap.

Na dertig minuten bel ik hem op zijn mobiel. Hij neemt niet op. Er beginnen allerlei gedachten door mijn hoofd te razen. Ze zijn stuk voor stuk vergezocht en absurd. Hij heeft iemand anders. Hij is naar een stripclub gegaan. Ik bel hem nog een keer, terwijl mijn hersenen hun best doen logischer redenen te bedenken waarom hij laat is, redenen die redelijk zijn en daarom veel beangstigender. Als hij weer niet opneemt, sta ik op en loop ik naar buiten.

Ik weet niet wat ik verwacht, maar ik kijk door de straat, naar links en naar rechts. Is het stom dat ik denk dat er iets is gebeurd? Ik weet het niet. Ik probeer rustig te blijven en mezelf voor te houden dat hij in de file staat, of dat hij misschien een oude vriend is tegengekomen. De minuten duren steeds langer. Ze lijken wel uren. Elke seconde duurt ondraaglijk lang.

Sirenes.

Ik hoor sirenes die mijn kant op komen. Ik zie hun zwaailichten net boven de daken van mijn straat. Hun gillende alarm lijkt me te roepen. Ik hoor mijn naam steeds opnieuw in hun herhaaldelijk geloei: *El-sie. El-sie.*

Ik begin te rennen. Tegen de tijd dat ik aan het einde van de straat ben, voel ik hoe koud het asfalt onder de bal van mijn voeten is. Mijn dunne joggingbroek doet niets tegen de kille wind, maar ik blijf rennen tot ik de bron gevonden heb.

Ik zie twee ambulances en een brandweerauto. Twee politieauto's blokkeren de boel. Ik ren zo ver ik kan en dan blijf ik staan. Er wordt iemand op een brancard gelegd. Er ligt een verhuishwagen op zijn kant langs de weg. De ruiten zijn kapot, overal ligt glas. Ik kijk naar de vrachtwagen, probeer te bedenken wat er is gebeurd. En dan zie ik dat er niet alleen glas ligt. De weg is bezaaid met iets anders. Ik loop dichterbij en zie iets bij mijn voet liggen. Het is een Fruity Pebble. Ik kijk om me heen naar dat ene ding dat ik niet wil zien en dan zie ik het. Recht voor me – hoe is het mogelijk dat ik het niet heb gezien – half onder de verhuishwagen, ligt Bens fiets. Verbogen en kapot.

De wereld wordt stil. De sirenes houden op. De stad komt tot stilstand. Mijn hart gaat zo tekeer dat het pijn doet. Ik voel het bloed door mijn hersenen kolken. Het is hier zo heet. Sinds wanneer is het zo heet buiten? Ik krijg geen lucht. Ik geloof niet dat ik nog kan ademen. Ik adem niet.

Ik heb niet eens door dat ik ren totdat ik bij de ambulance ben. Ik bonk op de deuren. Ik spring op en neer en probeer op de ruit te bonken waar ik net niet bij kan. Ondertussen hoor ik alleen de Fruity Pebbles onder mijn voeten kraken. Met elke sprong stamp ik ze in het asfalt. Ik verpulver ze in miljoenen stukjes.

De ambulance rijdt weg. Ligt hij erin? Ligt Ben erin? Houden ze hem in leven? Is alles goed met hem? Is hij gewond? Misschien zit hij in de ambulance omdat het protocol dat voorschrijft en is er verder niets aan de hand. Misschien is hij hier nog ergens. Misschien ligt de chauffeur van de vrachtwagen in de ambulance. Die vent moet haast wel dood zijn, toch? Geen mens die zoiets overleeft. Dus met Ben is alles goed. Dat is het karma van een ongeluk: de slechterik gaat dood, de goeie overleeft het.

Ik draai me om en kijk om me heen, maar ik zie Ben nergens. Ik begin zijn naam te schreeuwen. Er is niets met hem aan de hand. Dat weet ik zeker. Ik wil alleen dat het nu afgelopen is. Ik wil zien dat hij een schrammetje heeft en dat

hij mee naar huis mag. Laten we naar huis gaan, Ben. Ik heb mijn lesje geleerd. Ik zal je nooit meer vragen zoiets sufs voor me te doen. Ik heb mijn lesje geleerd. Toe, laten we naar huis gaan.

‘Bén!’ schreeuw ik in de duisternis. Het is zo koud. Hoe kan het zo koud zijn? ‘Bén!’ schreeuw ik weer. Ik heb het gevoel dat ik rondjes aan het rennen ben, totdat ik word tegengehouden door een politieagent.

‘Mevrouw,’ zegt hij, en hij pakt me bij mijn arm.

Ik blijf schreeuwen. Ben moet me horen. Hij moet weten dat ik hier ben. Hij moet weten dat het tijd is om thuis te komen.

‘Mevrouw,’ zegt de agent weer.

‘Wát!’ roep ik in zijn gezicht. Ik ruk me los en draai me om. Ik probeer door een afzetting te lopen. Ik weet zeker dat degene die deze afzetting heeft neergezet me wel door zou laten. Hij zou begrijpen dat ik mijn man moet vinden.

De agent haalt me in en pakt me weer vast. ‘Mevrouw!’ zegt hij, strenger dit keer. ‘U hoort hier niet te zijn.’

Begrijpt hij dan niet dat dit júíst is waar ik hoor te zijn? ‘Ik moet mijn man vinden!’ zeg ik tegen hem. ‘Misschien is hij gewond. Dat is zijn fiets. Ik moet hem vinden.’

‘Mevrouw, uw man is naar het Cedars-Sinai gebracht. Hebt u vervoer daarnaartoe?’

Ik staar in zijn gezicht, maar ik begrijp niet wat hij tegen me zegt. ‘Waar is hij?’ vraag ik. Ik moet het nog een keer horen. Ik begrijp het niet.

‘Mevrouw, uw man wordt op dit moment naar Cedars-Sinai Medical Center gebracht. Naar de Spoedeisende Hulp. Zal ik u brengen?’

Is hij dan niet hier, denk ik. Lag hij in die ambulance? ‘Is alles goed met hem?’

‘Mevrouw, daar kan ik niet...’

‘Is alles góéd met hem?’

De agent kijkt me aan. Hij neemt zijn pet af en legt hem tegen zijn borst. Ik weet wat dat betekent. Dat heb ik bij oor-

logsweduwen in de deuropening zien gebeuren, in historische tv-series. Als op commando begin ik vreselijk te kokhalzen.

‘Ik moet hem zien!’ schreeuw ik door mijn tranen. ‘Ik moet hem zien! Ik moet bij hem zijn!’ Ik val midden op straat op mijn knieën en voel Fruity Pebbles onder me kraken. ‘Is alles goed met hem? Ik moet bij hem zijn. Vertel me nou of hij nog leeft.’

De agent kijkt me vol medelijden en schuldgevoel aan. Ik heb die twee nog nooit samen in één blik gezien, maar het is direct duidelijk. ‘Mevrouw, ik vind het heel erg. Uw man is...’

De politieagent is niet gehaast; hij staat niet stijf van de adrenaline zoals ik. Hij weet dat haast nergens meer goed voor is. Hij weet dat het dode lichaam van mijn man kan wachten.

Ik laat hem niet uitpraten. Ik weet wat hij gaat zeggen en ik kan het niet geloven. Ik wil het niet geloven. Ik schreeuw tegen hem, sla met mijn vuisten tegen zijn borst. Hij is een grote man, zeker een meter drieënnegentig, en hij torent boven me uit. Ik voel me net een klein kind, maar dat houdt me niet tegen. Ik blijf uithalen, blijf hem slaan. Ik wil hem een klap in zijn gezicht geven. Ik wil hem schoppen. Ik wil hem de pijn laten voelen die ik voel.

‘Hij was op slag dood. Ik vind het heel erg.’

Dan val ik op de grond. Alles begint te draaien. Ik hoor mijn hartslag, maar ik hoor niet meer wat de agent zegt. Ik wist echt niet dat dit kon gebeuren. Ik dacht dat alleen arrogante mensen nare dingen overkwamen. Niet mensen zoals ik, mensen die weten hoe kwetsbaar het leven is, die de autoriteit van een hogere macht respecteren. En toch kan het iemand overkomen. Het is mij overkomen.

Mijn lichaam komt tot rust. Ik droog mijn tranen. Mijn gezicht verstijft en mijn blik valt op een gebouw dat in de steigers staat en blijft daar hangen. Ik voel mijn armen niet. Ik weet niet of ik sta of zit.

‘Wat is er met de chauffeur gebeurd?’ vraag ik de agent, kalm en beheerst.

‘Pardon?’

‘Wat is er met de chauffeur van de verhuishwagen gebeurd?’

‘Die is overleden, mevrouw.’

‘Goed zo,’ zeg ik. Ik lijk wel een psychopaat. De agent knikt alleen maar naar me, misschien om me stilzwijgend te laten weten dat hij doet alsof hij het niet heeft gehoord, zodat ik kan doen alsof ik iemand anders niet dood wens. Maar ik wil het niet terugnemen.

Hij pakt mijn hand vast en zet me voor in zijn politieauto. Met de sirene aan rijdt hij door het verkeer en ik zie de straten van Los Angeles langs me scheren. Ze hebben er nog nooit zo lelijk uitgezien.

Als we bij het ziekenhuis aankomen, brengt de agent me naar de wachtkamer. Ik zit zo te trillen dat de stoel meetrilt.

‘Ik moet naar hem toe,’ zeg ik tegen hem. ‘Ik moet naar hem toe!’ roep ik harder. Ik kijk op zijn naamplaatje. Agent Hernandez.

‘Dat begrijp ik. Ik ga vragen wat er bekend is. Volgens mij krijg je een maatschappelijk werkster toegewezen. Ik ben zo terug.’

Ik hoor hem praten, maar ik ben niet in staat te reageren. Ik zit maar op die stoel en staar in de verte. Ik voel dat mijn hoofd heen en weer wiegt. Ik voel dat ik opsta en naar de balie loop, maar agent Hernandez komt terug. Hij heeft een kleine man van middelbare leeftijd bij zich. De man draagt een blauw overhemd en een rode stropdas. Wedden dat die sukkel denkt dat hij daarmee gezag uitstraalt? Wedden dat hij denkt dat hij een goede dag heeft als hij die das draagt?

‘Elsie,’ zegt hij.

Ik heb agent Hernandez zeker mijn naam verteld. Ik kan het me niet eens herinneren. De man steekt zijn hand uit alsof hij de mijne wil schudden. Te midden van deze ellende zie ik de noodzaak van formaliteiten niet. Ik laat hem daar hangen. Vóór vandaag zou ik nooit iemand een hand hebben geweigerd. Ik ben een aardig mens. Soms ben ik zelfs een

watje. Ik ben niet iemand die bekendstaat als ‘lastig’ of ‘te-gendraads’.

‘Jij bent de echtgenote van Ben Ross? Heb je een rijbewijs bij je?’ vraagt de man.

‘Nee. Ik... ben zo het huis uit gerend. Ik heb geen...’ Ik kijk naar mijn voeten. Ik heb niet eens schoenen aan en die man denkt dat ik een rijbewijs bij me heb?

Agent Hernandez vertrekt. Ik zie dat hij langzaam, ongemakkelijk naar achteren loopt. Kennelijk vindt hij dat zijn werk erop zit. Ik wou dat ik hem was. Ik wou dat ik kon weglopen en naar huis kon. Naar huis, naar mijn man en een warm bed. Mijn man, een warm bed en een godvergeten kommetje Fruity Pebbles.

‘Ik ben bang dat we je nog niet bij hem kunnen laten, Elsie,’ zegt de man met de rode stropdas.

‘Waarom niet?’

‘De artsen zijn met hem bezig.’

‘Hij lééft?’ schreeuw ik. Het is ongelooflijk hoe snel hoop terugkeert.

‘Nee, het spijt me.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Je man is eerder deze avond overleden. Hij stond als orgaandonor geregistreerd.’

Ik heb het gevoel dat ik in een lift sta die naar de begane grond stort. Ze gaan stukjes uit hem snijden en aan anderen geven. Ze halen hem uit elkaar voor onderdelen.

Ik ga weer zitten, voel me dood vanbinnen. Ik wil tegen die man schreeuwen dat hij me bij hem moet laten. Dat ik hem wil zien. Ik wil door die klapdeuren heen rennen en hem zoeken, vasthouden. Wat doen ze met hem? Maar ik ben verstijfd. Ik ben ook dood.

De man met de rode das gaat even weg en komt dan terug met warme chocolademelk en slippers. Mijn ogen zijn droog en moe. Ik kan amper iets zien. Al mijn zintuigen voelen afgestompt. Ik zit gevangen in mijn lijf, gescheiden van iedereen om me heen.

‘Kan ik iemand voor je bellen? Je ouders?’

Ik schud mijn hoofd. 'Ana,' zeg ik. 'Ik moet Ana bellen.'

Hij legt een hand op mijn schouder. 'Kun je Ana's nummer opschrijven? Dan bel ik haar wel.'

Ik knik en hij geeft me een stukje papier en een pen. Het duurt even voor ik me haar nummer kan herinneren. Ik schrijf het eerst een paar keer fout op, voordat het goed is, maar als ik hem het papiertje geef, weet ik redelijk zeker dat dit het goede nummer is.

'En Ben?' vraag ik. Ik weet niet goed wat ik bedoel. Ik kan toch niet zomaar... Ik kan het nog niet opgeven. Ik kan niet die persoon zijn die ze naar huis brengen en de komende tijd niet alleen laten. We moeten vechten, toch? Ik moet hem vinden en redden. Hoe kan ik hem vinden en redden?

'De verpleging heeft de naaste familie gebeld.'

'Wat? Ik ben zijn naaste familie.'

'Op zijn rijbewijs staat een adres in Orange County. We zijn wettelijk verplicht zijn naaste familie op de hoogte te stellen.'

'Wie hebt u dan gebeld? Wie komt er dan?' Maar ik weet al wie er komt.

'Ik ga dat even navragen. En ik ga Ana bellen. Ik ben zo terug, goed?'

Ik knik.

In de hal zie ik andere families wachten. Sommige mensen kijken somber, maar andere niet. Er zit een moeder met haar dochtertje. Ze lezen samen een boek. Er zit een jongetje met een zak ijs tegen zijn wang naast een vader die boos kijkt. Er zitten twee tieners die elkaars hand vasthouden. Ik weet niet waarom ze hier zijn, maar aan de glimlach op hun gezicht te zien en de manier waarop ze zitten te flirten, kan ik alleen maar denken dat het geen trieste reden kan zijn, en ik... ik wil tegen ze schreeuwen. Ik wil zeggen dat een Spoedeisende Hulp bedoeld is voor mensen die met spoed hulp nodig hebben, en dat ze hier niet gelukkig en zorgeloos moeten zijn. Ik wil ze naar huis sturen en zeggen dat ze ergens anders maar gelukkig moeten zitten zijn, omdat ik het niet